

ဒဂုန်ရွှေမျှား သစ္စာရွှေရည်

(တော့တ္တသင်္ကြံ)

၁၂၃
၄၅၆
၇၈၉
၀၁၂
၃၄၅
၆၇၈
၉၀၁
၂၃၄
၅၆၇
၈၉၀

ဇာတ်လမ်း၏ မြစ်ဖျားခံရာ

တနင်္သာရီ ရိုးမတောင်ရှိ မူလာရစ်ခေါ် တောင်ထပ်သည် ပေပေါင်း ၆၀၀၀ ကျော်ခန့်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ တောင်ခြေ တစ်ဝိုက်တွင် ခဲမဖြူ၊ ငွေ၊ အဖြိုက်နက်၊ ရွှေစသော သတ္တုများ အလွန်ပေါများ လျက် စိမ့်စမ်းဂနိုင်း မြိုင်အထပ်ထပ်တို့ သည် လည်း ထိုအဖိုးတန် သတ္တုများအား လူတို့ ပေါက်ရောက် ရှာဖွေခြင်းမှ ကမ္ဘာ့နိဿာမအားဖြင့် ပိတ်ဖုံးကာကွယ်၍ ထားသည့်အလား ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိကြကုန်၏။

သစ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ အောင်း အစရှိသော တောတိရစ္ဆာန်တို့ သည် လည်း ထိုနည်းအတူ အဖိုးထိုက်တန်သော မြေဆီ၊ မြေနုစ်၊ သတ္တုစစ်များကို လူတို့ ရှာဖွေ လုယူခြင်းမှ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းကာ ရှိနေသည့်အလား တောင်ခြေတစ်ဝိုက်ရှိ တောအုပ်များ ထဲ၌ အနံ့အပြား ကျက်စားလျက် ရှိ၏။

နက်ကျယ်သော တောတောင်များ သည် လည်းကောင်း၊ ပြင်းထန်သော ရာသီဥတုသည် လည်းကောင်း၊ ကြမ်းကြုတ်သော တောတိရစ္ဆာန်တို့ သည် လည်းကောင်း၊ ဤနယ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာသော လူသားတို့ အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ချမ်းသာမပေးဘဲ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အစွမ်းကုန် နှိပ်စက်ကြကုန်၏။

သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား လောဘကြီးသော လူသားတို့ သည် ကား

တောကြီးတောင်ကြီး တို့ ကိုလည်း ပမာမထား၊ သားရဲ တိရိစ္ဆာန်တို့ ၏ ဘေးကိုလည်း မကြောက်ဘဲ လောဘနောက်သို့ လိုက်ကာ ဤတောနက် ကြီးများ အတွင်းတွင် မိမိတို့ အလိုရှိရာကို လိုက်လံ ရှာဖွေလျက်ရှိကြ လေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသား ဖော်ပြသော အချိန်၌ ကား အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိ လူနှစ်ယောက်တို့ သည် ထိုင်းနယ်ခြားသို့ မြန်မာပြည်ဘက်မှ စီးဆင်းသွားသော ချောင်းရိုးကလေးတစ်ခု၏ နံဘေးတွင် မြင်းတစ်စီးစီ ဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ပူပြင်းသော နေမင်းသည် ခရီးသည် များ ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မညှာမတာ အစွမ်းကုန်သော အပူရှိန်ကို လွှတ်လျက် ရှိလေရာ ၎င်းတို့ ၏ မြင်းများ သည် လည်း အလွန် ဝေးလံသော အရပ်မှ ခရီးပြင်း လာခဲ့ရသည် တစ်ကြောင်း၊ မီးကဲ့သို့ ပူသော ကျောက်တုံးများ ပေါ်သို့ အစဉ်မပြတ် လျှောက်သွားရသည့် တစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစ်စုံ ထွက်လျက်ရှိ၏။

ထိုနေရာများ ၌ လမ်းဟူ၍ မရှိဘဲ ခရီးသည် နှစ်ယောက်တို့ သည် အိမ်မြောင်အမှတ်အသားကို ကြည့်ပြီးလျှင် ရမ်းဆ၍ လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေရာ ချောင်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တို့ ၌ အရွက်ပင် နည်းသော်လည်း ထူထပ်သော သစ်ပင်တို့ သည် မျက်စိတစ်ဆုံး တိုင်တည်လျက် ရှိ၏။

၎င်း တို့ ၏ လက်ယာဘက်၌ မူကား... အလွန်မြင့်သော တောင်တန်းကြီးများ သည် အတော်ဝေးသော အရပ်၌ တောင်ဘက်မှ မြောက်ဘက်သို့ စီတန်းလျက် ရှိလေ၏။

ခရီး နှစ်မိုင်ခန့်မျှ မြောက်စူးစူးသို့ သွားမိလေသော် ချောင်းကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းသည် ထက် ကျဉ်းမြောင်း၍ လာလေရာ ခရီးသည်

များ သည် ချောင်းလည်တွင် ရှိသော ရွှံ့ဗွက်သာသာမျှ နေရာမှ ရေများ ကို သောက်ရေ အလို့ငှါ ရေဘူးများကို ထည့်ယူကြရ၏။

ချောင်းငယ်သည် အရှေ့ဘက် တောင်ခြေသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်၍ သွားသဖြင့် ၎င်းတို့ လည်း ချောင်းရိုးကို ဆက်၍ မလိုက် တော့ဘဲ မြင်းများကို အနောက်ဘက်သို့ ကွေ့ပြီးလျှင် တောင်နှစ်တောင် အကြားရှိ ချိုင့်ဝှမ်းသော နေရာတစ်ခုဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ နှင်ကြလေ၏။

မြင်းများမှာ သန်စွမ်းကြွိုင်ခိုင်သော သတ္တဝါများ ပင် ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့ ကိုယ်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက်စီနှင့် စားရေရိက္ခာများ အပြင် ငါးပိ သာခန့်မျှ လေးသော လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးစီကို လည်း သယ်ဆောင် ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သောရက်များက ခရီးပန်းခဲ့လှပြီ ဖြစ် သောကြောင့် တစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် ခရီးတွင် သင့်သလောက် မတွင် ခဲ့ဘဲ နေဝင်ချိန်ကို ရောက်သောအခါ တောင်နှစ်လုံး အကြားရှိ ချိုင့်ဝှမ်း ရာ တောအုပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

တောအုပ်၏ အလယ်တွင် အခြားသစ်ပင်များ ထက် ကြီးသော သစ် ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ရွေးပြီးနောက် ထိုညဉ့်အတွက် ထိုနေရာ၌ပင် စခန်းချရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

မိမိတို့ တွင် ပါလာသော အမဲသားခြောက် အနည်းငယ်ကိုစား၊ ရေ ဘူးများမှ ရေကို သောက်ကြပြီးလျှင် အတန်ငယ် အမောအပန်း ဖြေကြ ပြီးနောက် မိမိတို့ အကြံအစည်များကို ဆက်လက် တိုင်ပင်လျက်ရှိကြကု န်ရာ ဤသို့ပင် တိုင်ပင်ရသော်လည်း များစွာ စိတ်ရွှင်ပြဟန် လက္ခဏာ မရှိကြချေ။

တစ်ယောက်သောသူသည် အဖျားတက်ရာမှ အနိုင်နိုင် အားယူ၍ စ ကားပြောရ၏။ အခြားသူတစ်ယောက်မှာ ဝက်ဝံကုတ်မိသော မိမိ၏

ညာဘက် လက်မောင်းမှ အနာကို ကြည့်ကာ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ရှိနေခဲ့လေ၏။

"မဟုတ်တာ အစ်ကိုကလည်း ၊ မသေနိုင်ပါဘူးဗျ။ သည် လောက်အားမငယ်စမ်းပါနဲ့ ၊ မျက်နှာတောင် မနေ့ကထက် ပိုပြီး လန်းလာပါသေးတယ်"

" မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုပြောတဲ့ စကားကို ငါ့ညီနားထောင်စမ်း၊ တို့ လုပ်ပြီးထားတဲ့ မြေပုံ ဘယ်မလဲဟေ့... ပြစမ်းကွယ် ညီရယ်..."

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ အစ်ကိုရဲ့ "

"ဒီမြေပုံဟာ ရွှေတွင်းရှိတဲ့ နေရာကို အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်မှတ်ပြီး အသေအချာ ပြထားတယ် ဒီမြေပုံ မရှိရင် ငါ့ညီ သွားနိုင်ပါ့မလား"

"ဘယ်သွားနိုင်ပါ့မလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အခုထက်ထိ မျက်စိလည် မပျောက်သေးဘူး"

"အစ်ကိုကြီးလည်း ငါ့ညီလိုပေါ့၊ ဒီမြေပုံ မပါရင် ချောင်းဖျားကိုတောင် ရောက်အောင် မသွားတတ်ဘူး။ မှန်းစမ်းကွယ် မင်း လက်ထဲက ခဲတံကလေး"

၎င်းနောက် အဖျားရောဂါစွဲကပ်သူသည် တုန်ချိုသော လက်များ ဖြင့် ခဲတံကို ကိုင်ပြီးလျှင် မြေပုံပေါ်တွင် ကွေ့ကောက်သော မျဉ်းကြောင်းတစ်ခုကို ဆွဲလေရာ ၎င်း၏ ညီလည်း အံ့အားသင့်ကာ တွေဝေလျက် ရှိလေ၏။

"ဘယ်နှယ့်လဲ ငါ့ညီ၊ အစ်ကိုကြီး အကြံကို ရိပ်မိရဲ့ လား"

"ပြောစမ်းပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်"

"သင်္ခါရ သဘောတရားဆိုတာ ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ... ညီရဲ့ ၊ အစ်ကိုကြီးက အရင် သေချင်သေမယ်၊ ငါ့ညီက အရင်သေမယ်... ပြီးတော့လည်း ပစ္စည်းဆိုတာ အင်မတန် တပ်မက်တတ်တာမျိုး ဖြစ်တဲ့ အတွက် ညီအစ်ကိုချင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပိုပြီး စိတ်ချရအောင် ဒီမြေပုံကို အစ်ကိုပြထားတဲ့ မျဉ်းကြောင်းကနေပြီး ဓားနဲ့ ဖြတ်လိုက်ကွယ်... အေး ဟုတ်ပြီ"

"နေရာကျတယ်... အစ်ကိုကြီးရေ တစ်ဖက်မှာ ပါတဲ့ တောတွေ တောင်တွေဟာ တခြားဘက်မှာ မပါဘူး။ ဒီဘက်ခြမ်းမှာ ရှိတဲ့ ချောင်းတွေ မြစ်တွေဟာလဲ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ မတွေ့ရဘူး"

"ကိုင်း.. ငါ့ညီက အငယ်ဖြစ်တယ်... လိုချင်တဲ့ အခြမ်းကိုအရင် ကောက်ပေတော့"

ငင်းနောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ လည်း ရွှေတွင်းမြေပုံကို တစ်ခြမ်းစီ ကျေနပ်စွာ ခွဲဝေယူကြပြီးနောက်...

"အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ သေဆုံးက ကျန်ရစ်သောသူ သည် မြေပုံကို ခိုးယူ၍ လည်းကောင်း၊ ကူးယူ၍ လည်းကောင်း ယူငင်ခြင်းကို မပြုပါ။ အကယ်၍ ပြုလုပ်မိချေက ဤဘဝတွင် သေချင်းဆိုးဖြင့် သေဆုံး၍ နောင်ဘဝငါးရာ ... ဤသို့ဖြင့် ဆက်လက်၍ ခံရပါစေသား..."

"သစ္စာ မဖောက်သောသူသည် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မရှိစေကာမူ... မိမိ၏ နောင်လာ နောက်သားများ သည် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ဤပစ္စည်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံရပါစေသား... ဟု ... တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ် တို့ ကို တိုင်တည်ပြီးလျှင် "သစ္စာရေ" ကို သောက်ကြလေ၏။

ထိုည၌ ၁၂- နာရီ ကျော်ကျော်လောက်မှာ ပင် အဖျားရောဂါ စွဲကပ်သော အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားရှာလေရာ ညီသည် နံနက်မိုးသောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင့်လျော်သော နေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်၍ အစ်ကို၏ အလောင်းကို မြှုပ်ပြီးသော် အပေါ်မှ ကျောက်တုံးများကို စီ၍ တင်ထားလေ၏။

၎င်းနောက် အစ်ကို၏ အိတ်ထဲမှ ရယူလိုက်သော တစ်ဝက်သော မြေပုံကလေးကို ကြည့်ရှုကာ ယခုတစ်သက်တွင် သုံးစား၍ မကုန်နိုင်လောက်အောင် များ ပြားသော ရွှေထွက်သည့် တောင်ကြောကို ရောက်နိုင်သည့် မြေပုံကိုကြည့်ရင်း မိမိအိတ်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ငယ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် အစ်ကို၏ မြေပုံတစ်ခြမ်းကို ပုံတူ ရေးကူးယူလေ၏။ ညီအစ်ကိုချင်းဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးတည်း ရယူလိုသော မကောင်းသော လောဘစိတ်အတွက် ယမန်ည၌ကပင် သောက်ခဲ့သော ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် "သစ္စာရေ" ကို လုံးလုံး မေ့လျော့ ခဲ့ချေပြီ။

၎င်းနောက် ထိုခရီးသည် မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရှိရစ်တော့သဖြင့် အစ်ကိုစီးသော မြင်းပေါ်သို့ ရွှေထုပ်များ နှင့်တကွ ဝန်စည်စလယ်များကို တင်ပြီးလျှင် နောက်မှ ကြိုးဖြင့် ဆွဲလျက် မိမိမှာမူ အခြားမြင်းပေါ်တွင် လွတ်လပ်စွာစီး၍ ကော့ကရိတ်မြို့ရှိရာ အနောက်မြောက်သို့ မြင်းများကို တဖြည်းဖြည်း နှင်ခဲ့လေ၏။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်မျှ ကြာရှိသောအခါ ရန်ကုန်မြို့ လွှဲကလမ်းရှိ တိုက်တစ်တိုက် တွင် ဒုတိယတန်း အင်ဂျင်နီယာ မောင်ထွန်းမြင့်သည် ၎င်း၏ ဇနီး မစန်းမြနှင့်အတူ ခမ်းနားစွာ နေထိုင်လျက်ရှိကြရာ... ၎င်းတို့ လင်မယား မှာ ရုပ်ရည်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း တူညီသော လင်မယားဖြစ်ကြ၍ ညနေခင်းများ တွင် နှစ်ယောက်တွဲ၍ စုံတွဲထွက်ကြသော အခါများ ၌ ကား မမြင်ဖူးသော သူများကို မဆိုထားဘိ နေ့စဉ် မြင်နေကြဖြစ်သော အိမ်နီးနားချင်း များ ပင်လျှင် ငေး၍ ကြည့်တတ်ကြ၏။

မောင်ထွန်းမြင့်မှာ စတီးဘရားသားတွင် တတိယအင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်၍ လခ ၂၀၀ မျှ ရရှိလေရာ အသုံးအစား အနေအထိုင်အားဖြင့် ကျစ်လစ်သိပ်သည်းသူ မှန်သော်လည်း မစန်းမြမှာ မူ မိမိတို့ ဂုဏ်ရည်တူတို့ နှင့် များ စွာ မပေါင်းဘဲ အထက်တန်းစား မင်းကတော် စိုးကတော်တို့ နှင့်သာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း များ ခဲ့သဖြင့် ပျော်ပွဲစားထွက်ခြင်း၊ ဒင်နာပါတီများ သို့ မကြာခဏ သွားရောက်ရခြင်း လက်ဖက်ရည်ပွဲနှင့် ဥယျာဉ်ပွဲများ သို့ နွဲ့ရခြင်း ထိုပွဲများ သို့ မကြာမကြာ သွားရသည့် အလျောက် အကောင်းဆုံးနှင့် ခေတ်အဆန်ဆုံးသော အထည်အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရခြင်း အစရှိသော ကြွားဝါမှုတို့ ကြောင့် မောင်ထွန်းမြင့်၏ ၂၀၀ မျှသော လခငွေမှာ အလျဉ်မီရုံမျှသာ ရှိခဲ့လေ၏။

မောင်ထွန်းမြင့်မှာ အသောက်အစား ကင်းသည့်အပြင် အခြားအပျော်အပါး များ လည်း နည်းပါးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရကား လူပျိုဘဝမှ စာတိုက်တွင် စုဆောင်းမိခဲ့သော ငွေများ အတော်အတန် ရှိခဲ့ရာ ယခု

အခါ၌ ကား မစန်းမြ၏ မမျှတသော သုံးစားမှုတို့ ကြောင့် တစ်စတစ်စ ဂဏန်းများ လျော့၍ လာခဲ့လေ၏။

သို့သော်လည်း မောင်ထွန်းမြင့်သည် မစန်းမြအား အသုံးအစားကြီး သည် ဟူ၍ မည်သည့်အခါမျှ ဖွင့်လှစ်၍ မပြောခဲ့ဘဲ ဤကဲ့သို့ ပြောဆို ခြင်းသည် ယောက်ျားများ အပေါ်၌ မိန်းမများက အထင်အမြင် သေးစေ သော အချက်တစ်ရပ်မျှ ဖြစ်သည် ဟူ၍ သာ ယူဆခဲ့လေ၏။

မောင်ထွန်းမြင့်မှာ လခသာလျှင် မဟုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်ပန်းမှ ပင်လျှင် ငွေဝင်များ ရှိခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ ဝါကြွားနေထိုင် သူတို့ ၏ ဓလေ့မှာ ငါးဆယ်ရသောသူတို့ သည် ငါးဆယ်ကုန်လျက် တစ် ရာရသော သူတို့ လည်း တစ်ရာကုန်တတ်ကြသည် ဖြစ်ရကား မောင် ထွန်းမြင့်၏ ဝင်ငွေမှန်သမျှတို့ မှာ မစန်းမြ သုံးစွဲ၍ မလောက်နိုင်သ လောက်ပင် ရှိခဲ့ချေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေခင်း၌ မစန်းမြသည် ဘိုကတော် တစ်ယောက် နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်ပွဲတစ်ခုမှ ပြန် လာပြီးနောက် မျက်နှာ ထား ခပ်မှုန်မှုန်နှင့် အဝတ်အစားလဲရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

မောင်ထွန်းမြင့်မှာ ထိုအခါတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် တွင် သတင်းစာကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ ဖတ်လျက်ရှိသဖြင့် မစန်းမြ ဝင်လာသည် ကို မော်၍ သာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သတင်းစာကိုသာ ဖတ်မြဲတိုင်း ဖတ်၍ နေလေ၏။

မစန်းမြသည် ဆံပင် ကပိုကရို ပတ်၍ ပိုးတွန့်လှံချည် တစ်ပတ်ရစ် ကို ဝတ်၍ ထွက် လာပြီး...

"တယ်ပြီး စာဖတ် ကောင်းနေပါကလား... သတင်းစာထဲမှာ ဘာ တွေများ အဆန်းပါလို့ လဲ ကိုထွန်းမြင့်"

"အလုပ်အကိုင် အကြံအစည် အကြောင်းတွေ ကြည့်ရတာပေါ့ မြရယ်... နေပါဦး လက်ဖက်ရည်သောက်ပွဲမှာ တော်တော် လူစည်ရဲ့ နော်"

"စည်တာပေါ့... ကိုထွန်းမြင့်တို့ များ အားရင် သတင်းစာဖတ်ဖို့ လောက်ပဲ ဂရုစိုက်တယ်၊ ဘာမှ အပြင်က အကြောင်းအရာတွေကို မသိဘူး"

"ဘာလဲ...မြရဲ့ "

"ဒီကားကလေးကို စီးသွားတာ ဘယ်လောက် အောက်ကျနောက်ကျ နိုင်တယ်ထင်သလဲ... သူများ တွေမှာ ဆီဒင်အသစ်ကြီးတွေနဲ့ "

"ကိုထွန်းမြင့်လည်း ကားသစ်နဲ့ လဲမယ်လို့ ကြံတုန်းပါပဲ မြရယ်၊ အရင်နှစ်ကတည်း ကလည်း ပိုသမျှ ငွေကလေးကို အကြွေး ဆပ်လိုက်ရပြီး တော့ တကယ်လို့ ဝယ်ပြန်ရင်လည်း လစဉ်ငွေကို မှန်မှန်ပေးသွားနိုင်မှ ကောင်းတယ် မြရဲ့ "

"ဒါတော့ အဟုတ်သားပေါ့... ပြီးတော့လည်း မြ အခု ဝတ်သွားတဲ့ စိန်ချယ်နားကပ်ကလေးဟာ... မြို့အုပ်ကတော် သန်းသန်းရဲ့ တစ်လုံးနားကပ်ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ သိပ်နုနေတာပဲ... ဒါကြောင့် အစက တစ်လုံးနားကပ်ကို ဝယ်ပါလို့ ကိုထွန်းမြင့်ကို အတန်တန် အပြောသား"

"ရှေ့နှစ်လောက်တော့ တစ်လုံးနားကပ် ပန်ရရောပေါ့ မြရယ် ကိုထွန်းမြင့်လည်း ကြိုးစားပြီးတော့ အလုပ်လုပ်ပါ့မယ်..."

"လူဆိုတာ အဝတ်အစား ကြည့်ပြီး ရိုသေတာ ကိုထွန်းမြင့်ရေ့ စုတ်စုတ်နပ်နပ် ဝတ်သွားရင် ဘယ်သူမှ မခေါ်ချင်တော့ဘူးရှင်... ရိုသေနေကြလူတွေကတောင် မရိုသေတော့ဘဲ ပခုံးချင်း တိုက်ပြီး သွားချင်တဲ့ ခေတ်မို့ ပြောနေတာ ကိုထွန်းမြင့်"

"ကျုပ်သိပါတယ် မြရယ်"

"သူ့ပြောလိုက်မှ ဖြင့် မသိတာ မရှိဘူး။ သိတာချည်းပဲ၊ ဒါနဲ့ တောင် ဘယ်တော့မှ စုံစေ့အောင် ဝယ်မပေးဘူး"

"သူ့အိုးနဲ့ သူ့ဆန် ဆိုသလို တန်ရုံတော့ ဝယ်ပေးတာချည်းပဲ မဟုတ် လား မြရဲ့ "

"ဟိုဘက်တိုက်က မညွန့်ရွှေတို့ များ မနေ့ကတောင် စိန် လက်ပတ်ကြိုးတစ်ကုံး"

"သူ့ယောက်ျားက လခ ၅၅၀ ရတယ် မြ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်သူက မဟုတ်ဘူး ပြောသလဲ.... တော်ပါပြီ နောက်မပြောတော့ပါဘူး၊ ရှိပြီးသား အထည်တွေ ရောင်းပစ်မယ်"

၎င်းနောက် မောင်ထွန်းမြင့်သည် ဆက်လက်၍ စကားမပြောတော့ဘဲ သတင်းစာကိုသာ ဆက်လက်၍ ဖတ်နေလေရာ မစန်းမြလည်း ခြေကို ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော်...

အစေခံတစ်ယောက်သည် ညစာစားပွဲပြင်ပြီးကြောင်းနှင့် ရိုသေစွာ လာရောက် ခေါ်လေရာ မောင်ထွန်းမြင့်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာ တွေးတောလျက်ရှိရာမှ ထမင်းစားပွဲ ရှိရာသို့ ထ၍ သွားလေ၏။

မစန်းမြသည် ကား အခန်းထဲမှ မထွက်ဘဲ ရှိခဲ့လေသည် ။

မိန်းမများ ၏ လှုံ့ဆော် အားပေးခြင်းများ သည် စီးပွားရှာသော ယောက်ျားများ ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ် ထိခိုက်တတ်စေသည် ဖြစ်ရာ ထိုနေ့မှ စ၍ မောင်ထွန်းမြင့်သည် မိမိ၏ လစာငွေကို

လည်းကောင်း၊ အပြင်မှ ရသော ဝင်ငွေများကို လည်းကောင်း မည်သည့် နည်းနှင့် ကြံဖန်၍ တိုးအောင် ပြုလုပ်ရပါမည်နည်းဟု အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အကြံထုတ်လျက် ရှိနေ၏။

သို့ဖြစ်ရကား... အပြင်မှ လက်ခံသော အလုပ်များကိုလည်း ယခင်က ၅၀ နှင့် လက်ခံရမည့် အလုပ်များကို ၂၅ နှင့်လက်ခံလျက် ဝင်ငွေများလျှင် ပြီးစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် အလုပ်ကိုသာ များ နိုင်သရွေ့များ အောင် လက်ခံပြီးလျှင် လုပ်ကိုင်ရာ၌ လည်း ယခင်ကထက် နှစ်ဆတိုး၍ လုပ်လေ၏။

အခန်း(၂)

နှစ်လခန့်မျှ ကြာသောအခါ တစ်နေ့သ၌ မောင်ထွန်းမြင့်သည် ရွှင်ပြ
သော မျက်နှာနှင့် အလုပ်တိုက်မှ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် သွက်လက်သော
ခြေလှမ်းများ ဖြင့် တိုက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှာ စနေနေ့ ဖြစ်သဖြင့် နေ့လယ် တစ်နာရီအချိန်တွင် ပြန်လာ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ မစန်းမြကို အဝတ်အစား အပြည့်အစုံဖြင့် တွေ့ရသည့်ပြင်
ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်၌ အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်များ စုပုံလျက် ရှိသည် ကို
တွေ့ရလေ၏။

"မြ...ဘယ်က ပြန်လာသလဲ"

"ရိုးတိုက်က..."

"ဘာတွေ သွားဝယ်ပြန်သလဲ မြရဲ့ ..."

"အိမ်မှာ လိုတာတွေ ကြည့်ပြီး ဝယ်ရတယ် ကိုထွန်းမြင့်ရေ၊ ညစာ
ခြောက်ယောက်စား တစ်စုံထပ်ပြီး ဝယ်ခဲ့တယ်..."

"အရင်လထဲက ဝယ်တာ ခေတ်မဆန်တော့ဘူး မောင်ရေ၊ အိမ်မှာ
လာပြီး ထမင်းစားမယ့် ဧည့်သည် တွေက ပထမတန်းစား ဖြစ်တယ်"

"ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရသလဲ မြ"

"မများ ပါဘူး၊ ရှစ်ဆယ်ထဲပါ၊ ပြီးတော့လည်း မြန့် အင်မတန် တော်တယ်ဆိုလွန်းလို့ ပိုးတွန့်လုံချည် တစ်ထည်တော့ ယူခဲ့တယ် မောင်"

"ဘယ်မှာ လဲဗျာ ပြစမ်းပါဦး"

လုံချည်ကို ခါးနှင့် ကပ်၍ ပြ၍ ...

"သူ့အရောင်ပေါ်မှာ သူ့အပွင့်နဲ့ ထိုးထားတယ်။ အသွေးကလေးကလည်း မရမ်းနုကလေး မောင်ရဲ့ ... မြန့် မတော်ဘူးလား..."

"တော်ပါတယ်ဗျာ။ လှပါတယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ဒီကနေ့ မြကို အထူး တိုင်ပင်စရာ တစ်ခုရှိတယ် မြရေ"

"အလို... အလန့်တကြား ကိုထွန်းမြင့်ကလည်း ...ဘာများ ပါလိမ့်"

"မြ မန္တလေးကို လိုက်မလား"

ထ၍ ခုန်မတတ်ပြုလျက်...

"အလည်လား... မောင်"

"မဟုတ်ဘူး အလုပ်နဲ့ သွားရလိမ့်မယ်၊ လခ ၃၀၀ နဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လက်ခံလိုက်ပြီ။ ဒီကနေ့ပဲ သံကြိုးရတယ်၊ အခု သုံးလေးရက်အတွင်း သွားရလိမ့်မယ်"

"ဟင့်အင်း အလုပ်နဲ့ တစ်ခါတည်း ပြောင်းရမယ် ဆိုရင်တော့ မြ မလိုက်ချင်တော့ဘူး"

"မိုက်လှချည်လား မြရယ်... လခလည်း ၁၀၀ တိုးပြီး ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ အထက်အညာမှာ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ရန်ကုန်မြို့မှာ လို ငွေကုန်ဖို့ လမ်းတွေလည်း မရှိဘူး နည်းတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ပစ္စည်းစုမိပြီး မြလိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ လက်ဝတ်လက်စား တွေလည်း ဟိုကျတော့ လုပ်

နိုင်ရော့ မဟုတ်လား"

"ပစ္စည်း စုမိချင်စုမိ မစုမိချင်နေ၊ အညာမှာ မြဲ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မပျော်နိုင်ဘူး"

"ပျော်တယ်လို့ တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မြဲရဲ့ ၊ အလုပ်အကိုင် အဆင်သင့်ရာမှာ ကြည့်နေရမှာ ကိုး"

"ဒီဟာ မြဲကို မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ မောင့်စိတ်သဘောအတိုင်း လုပ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား..."

"ဆိုပါတော့လေ... မြဲကိုတော့ မတိုင်ပင်မိဘူး၊ နို့ ပေမဲ့ မကောင်းတာကို မောင်ဘယ်တော့ လုပ်ဖူးလို့ လဲ မြဲရယ်" မြန်မာ မြန်မာ မာ

"ဟုတ်ပါတယ် မောင်လုပ်ရင် အကောင်းချည်းပါပဲ"

ထိုည၌ မစန်းမြမှာ ထမင်းမစားဘဲ အိပ်ရာထဲတွင် တနှုတ်နှုတ် ငိုလျက် ရှိလေရာ မောင်ထွန်းမြင့်မှာ ဤကိစ္စတွင် မိမိသဘောအတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည် မှာ မှန်သော်လည်း မိမိ၏ သားမယားဖြစ်သူအား ယခုလက်ရှိ အခြေအနေထက် ဆယ်ဆဆယ်တံပိုး တိုး၍ ထားလိုသည် အတွက် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မန္တလေး မြို့သည် လည်း မြန်မာဘုရင်ရှိစဉ်က မြို့တော်ဟောင်းဖြစ်၍ အလွန် ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ ထိုမြို့မှ စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ကူး၍ လည်းကောင်း၊ အထက်မုံရွာမှ စ၍ ဖိုးဝန်းတောင်း ဘုရားသို့ သွားရောက် ဖူးမြော်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်ကို ပျော်ရွှင်စေနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ...တစ်လမှာ ပင် ငွေတစ်ရာမျှ ပို၍ လာခြင်းသည် နည်းသည် မဟုတ် မိမိတို့ အလိုရှိရာ လက်ဝတ်လက်စားများကို တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်း ဝယ်ယူနိုင်ကြောင်း စသည် ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ချောမော့ ပြောဆို နားသွင်းကာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေလေ၏။

တနင်္လာနေ့၌ မန်နေဂျာနှင့် တွေ့၍ မောင်ထွန်းမြင့် ထွက်မည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီးလျှင် ပြောဆို တိုင်ပင်လျက် ရှိကြရာ မန်နေဂျာလည်း စုတ်သပ်လျက် မောင်ထွန်းမြင့်ကဲ့သို့ လူကောင်းတစ်ယောက် မိမိလက်အောက်မှ ထွက်သွားမည်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

"အဆုံးမှာ လခအတွက် မဟုတ်လား... မောင်ထွန်းမြင့်"

"မှန်ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ... တစ်ရာဆိုတဲ့ ငွေဟာလည်း အခုနေအခါမှာ မနည်းလှပေဘူး၊ ကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါတယ်"

"အမှန်ပြောရရင်ဖြင့် ကျွန်တော့်မိန်းမက ယခု အတော် လက်ဖွာတယ်ခင်ဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ လက်ဖွာတဲ့ လူနေလို့ မကိုက်ဘူး"

"မောင်ထွန်းမြင့်ကို လခများများ တိုးပေးဖို့ ကျွန်ုပ် အများကြီး စိတ်ရှိပါတယ်။ နို့ ပေမဲ့ မောင်ထွန်းမြင့် သိတဲ့ အတိုင်း ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ် သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်... မောင်ထွန်းမြင့်"

"ခင်ဗျားတို့ ပေးတဲ့ လခဟာလည်း မနဲလှပါဘူး ခင်ဗျာ"

"ကျွန်ုပ် သဘောအတိုင်း နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် တိုးပြီးယူပါ၊ မန္တလေးသွားဖို့ ကိစ္စကို ဖျက်လိုက်ပါလား"

"မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ ကျွန်တော်က စကားတစ်ခု ပြောပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ဖျက်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မောင်ထွန်းမြင့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်သိပါတယ်၊ နို့

ပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်နော်၊ မြန်မာ ကုမ္ပဏီဆိုတာ အစမှာ လခကောင်းကောင်း ပေး ပေမဲ့ တာရှည်ပေးနိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီ ရှားတယ်"

"မပေးနိုင်တဲ့ လူက မပေး ပေမဲ့ ပေးနိုင်တဲ့ လူက ပေးနိုင်တယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း ကလေး မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကိုယ့်ဖို့ ကိုယ်တော့ သိတတ်ပါတယ်"

၎င်းနောက် မောင်ထွန်းမြင့်လည်း မန်နေဂျာအား နှုတ်ဆက်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေရာ မန်နေဂျာလည်း ခေါင်းမာသော အင်ဂျင်နီယာကလေးတစ်ယောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည် ကို မျက်စိတဆုံး လိုက်၍ ကြည့်နေမိလေ၏။

ထိုသုံးလေးရက်အတွင်း၌ မောင်ထွန်းမြင့်တို့ လင်မယားသည် အိမ်ထောင်မှု ပရိဘောဂ ဝန်စည်စလယ်များကို သိမ်းဆည်းခြင်း၊ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုရန် ရှိသည့် မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများကို နှုတ်ဆက်ရခြင်းမှ စ၍ အခြား စီမံခန့်ခွဲရခြင်း စသည် တို့ဖြင့် အချိန်ကုန်လျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ ... မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟ အပေါင်းတို့ မှာ လည်း မောင်ထွန်းမြင့်တို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည့် အကြောင်းကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်လျက် ရှိကြကုန်၏။

နောက်လေးရက်မျှ ကြာရှိသောအခါ မောင်ထွန်းမြင့်တို့ မှာ ထိုနေ့၌ ပင် နေ့လယ် တစ်နာရီ အဆန် စာပို့ရထားဖြင့် မန္တလေးသို့ ထွက်ခွာသွားရတော့မည် ဖြစ်၍ ဘူတာသို့ လာရောက် နှုတ်ဆက်ကြသူ တို့ မှာ အလွန်များ လေ၏။

သဘောကောင်း၍ အပေါင်းဆုံသော လင်မယား ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း ... လာရောက် ပေးကမ်းသော လက်ဆောင်တို့ ပင်လျှင် အစေခံ

များ သည် သိမ်းဆည်း၍ မနိုင်အောင် ရှိနေကြ၏။

မစန်းမြသည် မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် စိတ်မပါလှသော်လည်း နှုတ်ဆက်ရန် လာရောက်ကြသော မိန်းမဖော်များအား တတိယတန်းတွဲတစ်တွဲပေါ်မှ ပြုတင်းပေါက်သို့ မျက်နှာမူကာ... လောကွက်ပျူငှာ ဧည့်ခံလျက်ရှိလေရာ... မောင်ထွန်းမြင့်မှာ မူ ရန်ကုန်မြို့နှင့် မန္တလေးမြို့ ကွာခြားပုံ... အကြောင်းများ နှင့် တကွ မိမိလုပ်ကိုင်ရမည့် အလုပ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိတ်ဆွေများ နှင့် အတူ စင်္ကြံသမံတလင်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လျက် ရှိလေ၏။

ဒုတိယ ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးသည့်နောက် လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ရထားတွဲ ပြုတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထွက်၍ လိုက်ပို့သူ မိတ်ဆွေများအား နှုတ်ဆက်လျက်ရှိကြရာ... ရထားသည် လည်း ခွဲခွာရမည့်သူများအား ပိုမို လွမ်းဆွတ်စေရန် တဂျိန်းဂျိန်း တဂျောင်းဂျောင်း အသံပြုကာ ဘူတာအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အခန်း (၃)

မန္တလေးမြို့သို့ နောက်တစ်နေ့နံနက် ရှစ်နာရီအချိန် ဆိုက်ရောက်ကြ၍ မောင်ထွန်းမြင့်မှာ ယမန်နေ့ကပင် ကြေးနန်း ရိုက်ကြားလိုက်ပြီး ဖြစ်ရကား ဘူတာရုံကြီးတွင် မိမိတို့ အား လာရောက် ကြိုဆိုသော ကားတစ်စီးကို တွေ့ရသည် နှင့် ပစ္စည်းများကို အစေခံများ နှင့် ထားခဲ့ပြီးသော် ၎င်းကားနှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။

လူချင်းပင် မမြင်ဖူးသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စာတစ်စောင်စီ ရေး၍ ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူးသော သူဌေးဦးအောင်မင်း တိုက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၍ သူဌေးမင်းလည်း မောင်ထွန်းမြင့်တို့ လင်မယားအား နံနက် လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ခမ်းနား သိုက်မြိုက်စွာ ဧည့်ခံလေ၏ ။

ဆင်ပြင်၍ ထားသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတို့ ၏ ခမ်းနားပုံနှင့် တိုက်မံဘေးရှိ ကားရုံတွင် ထားသော ကားသစ်ကြီး၏ ခမ်းနားပုံ၊ သူဌေးမင်း၏ ဖော်ရွေပုံတို့ မှာ မစန်းမြ၏ စိတ်ထဲတွင် အတော်ပင် လှုပ်ရှား၍ သွားစေ၏။

လက်ဖက်ရည်စားပွဲ၌ သူဌေးဦးအောင်မင်းက မောင်ထွန်းမြင့်အား

...

"ဟုတ်တယ် မောင်ထွန်းမြင့်... သူတို့ ဘိုတွေက မယုံချင်လည်း မယုံစရာပဲ၊ မြန်မာ ကုမ္ပဏီတွေက ပျက်စီးသွားတာတွေက များ တာကိုး"

"ဒါကြောင့်... ကျွန်တော်နဲ့ တောင် မန်နေဂျာနဲ့ အတိုက်အခံ အတော် ပြောခဲ့ရသေးတယ် ဦးရဲ့ "

"အလုပ်ကတော့ ဦးပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ... ဆန်စက်က နှစ်လုံး၊ ဆီ စက် တစ်လုံး၊ သစ်စက်တစ်လုံး... အဲဒီလေးလုံးအပေါ်မှာ ကြည့်ရှုဖို့ ပါပဲ ၊ အလုပ်တိုက်ကတော့ မလွန်ဈေးဟောင်း ရပ်က အောင်ချမ်းသာ စက် ထဲမှာ ထားတယ်၊ အားလုံး စက်တွေအတွက် အလုပ်တိုက် တစ်တိုက်ထဲ ဒီမှာ စုပြီးထားရတာပဲ မောင်၊ ကျုပ်မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့တော့ မောင်ဖို့ သီး သန့်ပေးထားတဲ့ အခန်းကို လိုက်ပြီး ပြပါလိမ့်မယ်"

"ကောင်းလှပါပြီ ခင်ဗျာ"

"ဪ ဒါထက် နေဖို့ ထိုင်ဖို့ အတွက်က ရှိပေးသေးတာပဲ၊ သစ်စက် ထဲမှာ တော့ အရင်စက်ဆရာတစ်ယောက် နေသွားတဲ့ အိမ်တော့ရှိတယ်၊ နို့ ပေမဲ့ အိမ်က နည်းနည်းတော့ ပျက်နေတယ်၊ မောင်တို့လို အထက်တန်းစားလူတွေနဲ့ ကိုက်မယ် မထင်ပါဘူးကွယ်"

"ဒါအတွက်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲမှာ ပဲ အိမ်ရှာပြီး နေပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ အစေခံကလည်း သုံးယောက်ပါလာတယ် ဦးရဲ့ "

"သားသမီးတွေကော..."

"တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ..."

မစန်းမြကို ကြည့်၍ ပြုံးလျက်...

"မောင်ကလည်း ချော။ ဒီက တူမကြီးကလည်း လှ လင်နဲ့ မယား ရှေ့သွား နောက်လိုက် ညီကြပါပေတယ်..."

ထိုအခါ မစန်းမြသည် မျက်နှာကို ငဲ့၍ သွားလေရာ မောင်ထွန်းမြင့်

ကလည်း ယခုမှ တွေ့ကြရသော သူစိမ်း ဖြစ်သဖြင့် ရဲတင်းလွန်းလှသည် ဟု အောက်မေ့မိ၏။

"သို့သော်... မောင်ထွန်းမြင့်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောဘဲ ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကိုသာ မီးညှိ၍ သောက်လျက် မစန်းမြသည် လည်း သူဌေးဦးအောင်မင်း၏ တောင်းပန်ချက်အရ အစေခံမလေး လိုက်၍ ပြသော အခန်းများ နှင့်တကွ ဧည့်ခန်းတွင် အလှဆွဲ ချိတ်ထားသော မန္တလေး ပန်းချီကျော်များ ၏ လက်ရာဖြစ်သော ကားများကို ကြည့်ရှုကာ ရှိနေလေ၏။

အစေခံမကလေးသည် မစန်းမြအား အိပ်ခန်းများ နှင့်တကွ ထမင်းစားခန်း မီးဖိုခန်းစသည် တို့ ကို လိုက်လံ ပြသလျက် ရှိလေရာ မောင်ထွန်းမြင့်သည် လည်း ဆေးလိပ်ကို သောက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာ တွေးတောလျက် သူဌေးဦးအောင်မင်းနှင့်အတူ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စတို့ ကို ဆက်လက် တိုင်ပင် ပြောဆိုကာ ရှိနေလေ၏။

မစန်းမြသည် မိန်းမတို့ ထုံးစံအတိုင်း အစေခံမကလေးအား ခမ်းနားသော အိမ်ကြီး၏ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ပိုင်ရှင်သူဌေးမင်း၏ အကြောင်းကို လည်းကောင်း မေးမြန်း စုံစမ်းလျက် ရှိ၏။

"နေပါဦးအေ... သူဌေးမင်းက သားမယား မရှိဘူးလား"

"မရှိဘူး၊ မမလေးရှင် မုဆိုးဖိုကြီးလို့ ပြောသံကြားဖူးတာပဲ"

"ညည်းက မန္တလေးကပဲ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပေါင်ပါ၊ စစ်ကိုင်းဘက်ကပါ"

"ဒီအိမ်မှာ အစေခံ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ"

"အားလုံး ခြောက်ယောက်ရှိပါတယ် မမလေး"

"နေပါဦး ကိုကိုနဲ့ မမလေးတို့ က ဘယ်မှာ နေကြမှာ လဲ"

"တခြားမှာ အိမ်ငှားပြီး နေမှာ ပေါ့အေ့"

"ကျွန်မတို့ နဲ့ အတူတူနေပါလား... မမလေးရှင့်.."

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးအေ။ တို့ မှာ လည်း အစေခံ သုံးယောက်ပါလာသေး တယ်အေ့"

"မမလေးက သားသမီး မရှိဘူးလားရှင်..."

"မရှိဘူး၊ ကိုင်း... ဟေ့... ရေချိုးခန်းတို့ အိမ်သာတို့ လိုက်ပြပါဦးအေ
"

"ပြပါမယ်..မမလေး ဒီဘက်ကို ကြွပါ"

ဦးအောင်မင်းသည် အလုပ်တိုက်သို့ သွားလေရာ မောင်ထွန်းမြင့် လည်း မိမိတို့ အတွက် ခေတ္တပေးထားသော အခန်းသို့ဝင်၍ မစန်းမြနှင့် အတူ အိမ်ငှားရန် ကိစ္စကို တစ်ခဏမျှ တိုင်ပင်ပြီးသော် မြို့ထဲသို့ ထွက် သွားလေ၏။
